

— Нищо не казватъ ! Прочетатъ го и — туй-за-туй. И тѣ сж обдръгнали вechъ !

— Ами, тогава, защо получаващъ тоя вѣстникъ ? Върни го, тоя парцалъ ! — Да те усѣти министърътъ . . . Ами, тѣй ли ти го пращатъ или плащашъ за него ?

— Плащамъ, разбира се ! . . . Получавамъ го да знамъ, какво се пише. Туй и министърътъ знае.

Старецътъ обърна вѣстника, погледна го досадно, погледна и сина, па промълви :

— Синко, тукъ пише едно, ти ми казващъ друго. Кое да вѣрвамъ, и азъ самъ не зная.

— Тате, да ти кажа право, тукъ и двѣтѣ страни сж донѣкъдѣ и виновати, и прави . . .

— Какво го таково смотулеви ? Сега пъкъ захвана друго да ми говоришъ. Почна ли, синко, лека-полека да дохождашъ на моя акжлъ ? Но какъ тѣй ? Не мога да разбера : или еднитѣ сж само кабаатлии, или другитѣ . . .

— Пакъ кой знае ? Не можешъ да разберешъ ки !

— Ти, синко, се трѣбва да знаешъ нѣщо — нали си вжтрѣшенъ ! ? Не си криви душата ! Какъ, бе джанжмъ, толкова мжчно ли е да се познае, кой е правъ и кой кривъ ? Толкова ли е заплетено всичко ? Нали работитѣ сж на мегданъ ? Да прѣгледатъ тефтеритѣ и да прѣчетатъ паритѣ у човѣка, дѣто разправяше ти онзи день, че ги държалъ, и всичко ще се познае. Нали разправяше ти, че, и петъ пари да липсатъ, трѣбва да се намѣрятъ ? Нали въ тия работи боравите всѣки день ? Тъмно е за менъ, дѣто нищо не отбирамъ и съмъ дошълъ оттолкова далечъ, а не — за васъ. Нѣ не може, ами не щете, или пъкъ тѣй ви понася. Тукъ трѣбва да има нѣщо. Каквото щешъ ми приказвай, но това е голѣма уйдурма. Забатачили сте я вий хубаво ! . .

Бойковски спокойно и мълчаливо си ядѣше. Чудна охота му бѣше дошла. Старецътъ зе 1—2 залѣка, пакъ заговори на смегченъ тонъ :

— Учени хора, акжллии хора, още да даватъ при-мѣръ на млади и на прости, а тѣ се заѣли като . . . Да се събератъ, да кажатъ, да речатъ, да разправятъ работата, да се простятъ и да мирясатъ ! И за еднитѣ добръ, и за другитѣ, а не да сѣ лѣжатъ единъ други, да лѣжатъ